

- A 2Sám 22-ben is megvan. Dávid életének, Istenhez való viszonyának összefoglalása. „Azon a napon mondotta, amelyen az Úr megszabadította minden ellenségétől és a Saul kezéből” – sok ellensége volt, nem egyszerre szabadította meg tőlük az Úr, de egyszer végiggondolhatta ezeket, és dicsérte az Urat a szabadításért.
- Írhatta Saul halálakor vagy később – mindenképpen Saul volt a fő ellenség. Hogyan lett az? Saul a vallásos, Dávid a hívő. Isten Saulnak is kijelentette magát, de ő továbbra is a saját feje, indulatai után ment: ha nem jött meg Sámuel, ő maga mutatta be az áldozatot stb. Isten leváltja, ő ezt nem akarja tudomásul venni – ezzel Istennek is ellensége lett. Tudott sírni, bocsánatot kérni Dávidtól, de nem fordult az Úrhoz, nem alázkodott meg. Ezért maradt ellenség, még ha voltak is tiszta pillanatai. Különben őt is megszabadította volna az Úr.
- Dávid élete: bizalom Istenben. Hitt abban, hogy amit Isten megígért, azt megteszi; amit elkezdett azzal, hogy felkenette őt királlyá, azt elvégzi azzal, hogy valóságosan (láthatóan) is az lesz; nem sürgette Istent, hogy mikor és hogyan, nem akart besegíteni neki (pl. nem engedte az embereinek, hogy megöljék Sault).
- Dávid Isten-dicsérete valódi, nem „hálaistenkedés”. (Utóbbit sokszor úgy tesszük, hogy mi sem adunk valóban hálát Istennek, és aki hallja, az sem gondol Istenre – ezzel hiába vesszük Isten nevét.) Dávid hálaadása minket is dicséretre indít. – „Szeretlek, Uram, erősségem”, és elmondja: menedékem, szabadítóm, Istenem... Ő az erős, nem én, de nekem nem is kell erősnek lennem. Ha minden áron én magam akarok erős lenni, akkor nem bízom Istenben, és nem lesz bennem hála iránta, bármit is tesz. „Amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős” – mind a bűn elleni harcban (Róm 7,14–25), mind a szolgálatban.
- „Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok” – nem a szabadítás után kezdi el dicsérni az Urat. Nem is azért dicséri előre (próbál erőltetett dicsérő szavakat mondani), hogy megszabadítsa. Állandóan benne van ez a lelkület: dicsérni Istent. – Hívő környezetben nőhetett fel, egyszer őt magát is megszólította az Úr, és engedte, hogy Isten átforgassa, hogy mindig legyen benne bizalom és dicséret. Így még a bukásai után is Istent kereste mint „menedéket”. – Az ilyen bizalomra (mégis) szabadítással válaszol Isten. Ez is, és a bűnből való szabadítás is „nem a dolga, hanem a kegyelme” – de ebben a kegyelmében bizonyos vagyok, és bátran „hívom Őt szükségemben” (7. v.).
- Isten cselekszik, és Dávid az Ő cselekedeteit látja mindenben. A viharban is Isten a maga erejét (ill. abból valamit) mutatja meg, de Dávid azt is „látja” (hiszi), hogy még ezen keresztül is szabadítást munkál (Spurgeont egy vihar űzte be a templomba, akkor kapott személyes hívást és tért meg).
- „Lehajtotta az eget és leszállt” (10. v.) – „Bárcsak szétszakítanád az eget és leszállnál” (Ézs 64,1): ez már a Megváltóra várás kifejezése. Őbenne, Őáltala „nyúlt le Isten a magasból és vett fel engem” (17. v.). Ez az, amivel Ő „minden ellenségemtől megszabadít”: „erők és hatalmak, a gonoszság lelkei” ellen – a hívőnek tudnia kell, hogy a földi ellenségekkel való harcban is valójában ezek ellen küzd – és nem a másik ember felett kell győznöm, hanem (esetleg) önmagam, az óemberi indulataim vagy a gyávaságom felett. A Sátánt, aki ezek mögött van, Krisztus már legyőzte. Így most már Ő lehet a menedékem minden helyzetben. „Őbenne maradjunk!”

Zsolt 16,11 Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.